

[Grethe Philip.]

imidlertid efterhånden at have ført os bort fra en sådan enhed.

Lad mig nævne et par eksempler. Vi har i vor lovgivning om ulykkes-, invaliditets- og sygeforsikring en række bestemmelser om hjælp under midlertidig og varig trang på grund af arbejdsudygtighed som følge af forbigående eller varigt nedsat arbejdsevne. Disse regler varierer både med hensyn til ydelseernes højde og det antal dage om ugen, hvori der kan udbetales støtte, samt hvad angår karenstiden. Man må spørge: er dette nu også rimeligt? Er det rimeligt, at det skal være afgørende for den hjælp, en invalideret person kan få, om invaliditeten er opstået ved et ulykkestilfælde på arbejdspladsen, på gaden eller måske som følge af en smitsom sygdom? Meget kunne tale for, at det var invaliditetens omfang og ikke de omstændigheder, hvorunder den er opstået, der alene skal afgøre samfundets hjælp til den pågældende.

Jeg kan også nævne et andet eksempel: revalidering. Bestemmelserne om hjælp til revalidering og omskoling findes nu i forskellige dele af vor sociale lovgivning. Men er det rimeligt, at den enkelte, hvis han eller hun vil handle så klogt som muligt, nøje på forhånd bør undersøge, om hjælpen skal søges via den offentlige forsorg, via enkepensionsloven eller via revalideringsloven? Den hjælp, vedkommende vil kunne få til en eventuel revalidering, er nemlig, om jeg har forstået det ret, ikke den samme. Overgang til ensartede regler ville ikke alene være en rimelig ordning for de pågældende, men det kunne måske også føre til en forenkling af administrationen, ja, måske ligefrem til en sammenlægning af visse sociale administrationsgrene.

Hvad jeg her har nævnt, går på den manglende koordinering af selve lovgivningens bestemmelser. Men måske er der også muligheder for en bedre koordinering af administrationen. Dette spørgsmål vil i det store og hele ligge uden for det lovgivende arbejde, men jeg vil dog pege på et enkelt område, hvor arbejdsgangen er tilrettelagt i loven. Jeg tænker på revalideringscentrenes samarbejde med arbejdsanvisningskontorerne. Har vi her fundet den rette arbejdsgang, eller er der overlap-

ning af arbejdet til skade for klienterne og med en unødigt stor administration til følge?

Må jeg endelig rejse et sidste spørgsmål til den højtærede socialminister. Det vedrører de mange forskellige tilskud og bidrag til familier og enlige forsørgere med børn. Vi opererer i øjeblikket med almindelige børnetilskud, med børnebidrag til enlige forsørgere, huslejetilskud til familier med børn og børnetillæg til folke- og invalidepensionister og til oppebærere af arbejdsløshedsunderstøttelse. Alle disse forskellige former for tilskud administreres på forskelligt hold. Mon ikke tiden er inde til at tage hele dette spørgsmål op til en samlet undersøgelse, bl. a. også med henblik på størrelsen af de forskellige tilskud og den indbyrdes koordinering?

Til slut vil jeg gerne drage en enkelt sag frem. Det drejer sig om de af seksualudvalget planlagte undersøgelser, der skal danne grundlaget for vurdering dels af behovet for seksualoplysning, dels af, hvilke grupper oplysningsvirksomheden skal være rettet imod, og omfanget og arten af de foranstaltninger, der eventuelt skal iværksettes.

Vi har nu gennem mange år drøftet de store problemer, der er knyttet til de mange aborter, lovlige som ulovlige. Nu fremlægger mødreinstitutionerne tal, der viser, hvorledes antallet af ganske unge mødre i 16-17 års alderen vokser stærkt. I 1961 var antallet af fødsler blandt 16—17-årige kommet helt op på omkring 2.000. Det vil sige, at et stigende antal børn vokser op i hjem, hvor moderen er alt for ung og umoden til at kunne varetage opgaven som opdrager og forsørger.

Vi oplyses om, at de unge bliver tidligere kønsmodne, og vi ser, hvordan udviklingen går i retning af, at uddannelsestiden forlænges. Vi må se i øjnene, at der her er tale om problemer, der vedrører hele vor ungdom, og problemer, som vil blive skærpet i de kommende år.

Jeg har stor sympati for, at man nu iværksætter undersøgelser, der vil give solid videnskabelig viden om en række faktiske forhold, hvor vi hidtil i meget høj grad har måttet støtte os på mere eller mindre løst underbyggede formodninger. Men det forekommer mig, at sagen